

Preken 14. august 2016

13. s i treenighet

Kapellan Elisabeth Lund

Tekst: Joh. 15, 13-17

I dag har vi fått høre en prekentekest som handler om kjærlighet, om å bli kalt venner og om å bære frukt.

Den er en liten del av en lang tale Jesus holdt til disiplene sine, før han ble tatt til fange på skjærtorsdag. I den talen sier han mye av det som er viktig for dem å vite, før han blir borte.

Han har nettopp snakka om vintreet. Om at han er vintreet og vi er greinene, og nå snakker han fortsatt om at vi er satt til å bære frukt.

Det der med å bære frukt, handler ikke om å vinne fruktkurven, men det er et bilde på at det skal komme noe godt ut av oss. At vi skal gjøre gode ting mot hverandre.

Og for at en grein skal bære frukt må den sitte på treet. Men da trenger den heller ikke å produsere så og så mye. Det er hele treet som bærer frukten.

Jesus er vintreet og vi er greinene.

Det er ganske så tett kontakt mellom et tre og greinene. Greinene er en del av treet. Uten dem er det ikke et helt tre. Det sier noe om hva slags kontakt Jesus ønsker å ha med oss. Han er ikke en Gud som vil sitte der oppe i himmelen og kommandere oss rundt. Han er her, og er den som gjør oss til et fellesskap, til et tre som kan bære frukt.

Det er mange som sier de opplever Gud som fjern, som en som er langt borte. Så langt borte at de ikke vet om han finnes i det hele tatt. Noen ganger føler jeg

også at han er langt borte. Men jeg tror ikke egentlig at den følelsen stemmer. Jeg tror at Gud er nær, men at han er her på en annen måte enn det man av og til kan forvente. Hans Olav Mørk har skrevet et dikt, eller kanskje det blir en salme, som jeg har lyst å lese for dere:

Hva skal vi med en Gud
som lever langt av sted,
som aldri bryr seg om,
som ikke stiger ned,
som hater og forakter alle små,
de minste, de som hvisker til ham nå?

Men Gud er ikke slik,
for Gud har steget ned,
som spedbarn i en stall,
som menneske, som fred.
Han har sin glede i de minste små,
slik var han, og jeg vet: Slik er han nå.

Og likevel, vår jord
er fylt av krig og hat,
av mennesker som blør,
av barn som mangler mat.
Hvor er den Gud vi ikke kan forstå?
Hva vil han, og hvor kan vi se ham nå?

Slik er den sanne Gud:
Han sier: Gjør som jeg.
Jeg kom og jeg steg ned,

og du skal følge meg.
Jeg er der når du tjener mine små,
der bor jeg, og der møter jeg deg nå.

Det er tett kontakt mellom et tre og greinene. Greinene er en del av treet. Uten dem er det ikke et helt tre. Det er tett kontakt mellom Jesus og hans venner. Vi som kristent fellesskap, er Guds tilstedeværelse på jorda.

Disiplene har vært sammen med Jesus i tre år, når han holder denne talen for dem, og de har da hele tiden forholdt seg til ham som sin mester og herre. Nå skal han ta avskjed med dem, og sier at han ikke lenger kaller dem tjenere, for tjeneren vet ikke hva herren hans gjør. ”Jeg kaller dere venner, for jeg har gjort kjent for dere alt jeg har hørt av min Far”.

De skal ut i en vanskelig verden, uten ham, og nå ser Jesus at som hans venner er de voksne for den oppgaven som møter dem.
Han har tro på disiplene og han har tro på oss.

Jeg, og flere med meg, kan av og til føle at det er så lite vi kan bidra med. Men vi må huske at vi ikke er løse greiner. Vi er et helt tre. Og når vi sitter på treet, så vil vi bære frukt. Når vi vender oss til Jesus og følger ham, da blir livene våre, og fellesskapet vårt, preget av ham som gav livet sitt for vennene sine.

Jeg tror at Gud hele tiden jobber for en bedre verden. Og jeg tror det ofte starter med at han legger en lengsel i oss. En lengsel etter at livet skal være noe mer enn å sikre meg selv og mine egne interesser.

Jeg kjenner i hvert fall på det. Jeg lengter etter at kjærligheten skal få større plass i livet mitt.

Det er en lengsel etter et liv med mening. Et liv med Gud. Et liv som strekker seg utover og oppover. Et liv som bærer frukt.

Og jeg synes det er flere og flere som snakker om det. Som har gått lei av den egotrippen vi har surra oss inn i. Nå lengter de heller etter å bli brukt, etter å kunne være noe for andre.

Men selv om jeg også kjenner den lengselen, må jeg innrømme at jeg ikke alltid går dit den vil ha meg. For egoismen i meg drar i en annen retning.

Jeg tror vi hele tiden må velge om vi vil gå den ene eller andre veien.

Hva skal til for at du skal følge din lengsel etter å bli brukt, etter mer kjærighet, etter et liv med mening?

Jeg har tro på å huske at vi er en grein som har en plass på et tre. Vi hører til hos han som har gitt oss livet, som elsker oss og som vil hjelpe oss til å følge den gode lengselen i oss. Vi hører til i en større sammenheng, i et fellesskap med Gud og mennesker.

I dag har vi vært vitne til at Maja, Theodor og Helene har blitt en del av det fellesskapet når de har blitt døpt. Og vi er alle velkommen til å vise at vi vil være med, ved å komme fram til nattverden etterpå. Når vi tar imot nattverden vet vi at vi er en grein på vintreet. Vi tar imot Jesu kropp og blir hans kropp på jorda.

Han sier: Gjør som jeg. Jeg kom og jeg steg ned, og du skal følge meg.

Jeg er der når du tjener mine små, der bor jeg, og der møter jeg deg nå.

Amen

